

SEIŠŮ HASE

**CHLAPEC
A PES**

CHLAPEC
A PES

SHONEN TO INU by Seishu Hase

© Seishu Hase 2020

All rights reserved.

Original Japanese edition published by Bungeishunju Ltd. in 2020.

Czech language translation rights reserved by DOBROVSKÝ s.r.o.
under the licence granted by Seishu Hase arranged with Bungeishunju Ltd.
through The English Agency (Japan) Ltd. and New River Literary Ltd.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan Levora, 2024

Cover © Kateřina Boudriot-Bažantová, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5300-0 (pdf)

SEIŠŮ HASE

**CHLAPEC
A PES**

**PŘELOŽIL
JAN LEVORA**

OBSAH

MUŽ A PES.	7
ZLODĚJ A PES	57
MANŽELÉ A PES.	101
PROSTITUTKA A PES.	153
STARÝ MUŽ A PES.	197
CHLAPEC A PES.	241

**MUŽ
A PES**

1

V rohu parkoviště stál pes. Zdálo se, že obojek má, ale byl bez vodítka. Čeká, až jeho majitel nakoupí? Vypadá chytře, ale dost vyhuble. Možná je to pes některé z obětí zemětřesení. Takové myšlenky se Kazumasovi Nakagakimu honily hlavou, když zastavil auto.

Od toho velkého zemětřesení uplynulo půl roku. Lidé, kteří přišli o své domovy při zemětřesení a *cunami*, byli stále ještě nuceni žít v evakuačních centrech. Kazumasa slyšel, že někteří evakuovaní přespávají se svými domácími mazlíčky v autech, protože do ubytoven s nimi nesmějí.

Kazumasa vešel do večerky a koupil si kávu, sladkou housku a cigarety. Když si v samoobslužném koutku připravil kafe, vyšel ven a zapálil si cigaretu u popelníku stojícího u vchodu. Roztrhl sáček s houskou, pustil se do ní a mezi jednotlivými sousty potahoval z cigarety.

Pes tam pořád ještě stál. Nespouštěl z Kazumasy oči.
„To je divné...“

Kazumasa naklonil hlavu ke straně. Nikdo jiný v obchodě nebyl. Na parkovišti stálo jenom jeho auto.

„Tvůj pán šel na záchod?“ promluvil na psa.

Ten zareagoval na jeho hlas a vykročil k němu.

Podobal se německému ovčákovi, byl však o něco menší a měl dlouhé uši a protáhlý čumák. Mohlo se jednat o křížence německého ovčáka a jiného psa.

Došel až ke Kazumasovi a zastavil se. Zvedl čumák a zdálo se, že něco čenichá. Zápach tabáku ho však docela jistě nezajímal.

„Je to tohle?“

Kazumasa mu zvedl nad hlavu sladkou housku. Psovi začaly z tlamy kapat sliny.

„Ty máš hlad, co?“

Kazumasa odlomil kousek housky, položil si ho na dlaň a přistrčil ji k čumáku. Pes ucítil vůni pečiva, nabídnuté sousto pomalu rozžvýkal a spolkl.

„Chápu, máš hlad. Počkej chvíli.“

Kazumasa uhasil cigaretu, postavil kelímek s kávou na popelník a vrátil se do obchodu. Zbytek housky si cestou nacpal do úst.

Koupil balíček tyčinek pro psy s označením sušené kuřecí maso se sezamem. Pes ho provázel očima skrze výlohu.

„Komu patří ten pes?“ zeptal se Kazumasa prodavače za pokladnou. Ten krátce pohlédl ven a hned dal znuděně najevo, že ho nějaký pes vůbec nezajímá.

„No jo, ten tam trčí už od rána. Přemýšlím, že bych později zavolal do útulku pro zvířata.“

„Dobrá...“

Kazumasa vzal nákup a vrátil se k popelníku. Pes zavrtěl ocasem.

„Tady máš, najez se.“

Roztrhl balíček a podal psovi jednu tyčinku kuřecího masa. Ten ji v mžiku sežral. Dostal další. A pak poslední.

Netrvalo ani pět minut a pes sežral všechny kousky sušeného masa.

„Tys měl teda hlad, kámo.“

Kazumasa natáhl ruku a pohladil psa po hlavě. Ten nebyl ani ostražitý, ani mazlivý, jen sledoval, co Kazumasa dělá.

„Tak mi ukaž, co tam máš.“

Kazumasa mu položil prst na obojek. Byl kožený a na visačce stálo cosi napsáno.

„Tamon? Ty se jmenuješ Tamon? To je zvláštní jméno.“

Doufal, že tam najde adresu nebo telefonní číslo majitele, ale nedozvěděl se nic než jméno.

Zapálil si další cigaretu a usrkl trochu kávy. Pes, tedy Tamon, seděl pořád vedle něho. Nežebрал o jídlo, nelísal se, jen prostě seděl vedle Kazumasy.

Jako by si myslel, že mu tak ze slušnosti oplatí to sušené kuřecí maso, které dostal.

„No, pomalu už pojedu,“ řekl mu Kazumasa, když dokouřil.

Dostal při práci trochu hlad, tak se zastavil ve večerce. Firma na zpracování ryb a mořských plodů, pro kterou dříve pracoval, zkrachovala kvůli zemětřesení. Nějakou dobu žil jen ze svých skrovných úspor, ale teď si konečně našel novou práci. Vyhazov si nemohl dovolit.

Nasedl do auta a postavil kelímek s kávou do držáku. Nastartoval motor a zařadil zpátečku.

Tamon stále seděl u popelníku a díval se na něho.

Přemýšlím, že bych později zavolal do útulku pro zvířata..., zněla Kazumasovi v uších slova prodáváče.

Co s tím psem v útulku asi bude? pomyslel si Kazumasa a v tu chvíli se naklonil přes sedadlo spolujezdce, otevřel dveře a zavolal na Tamona: „Naskoč!“

Pes přiběhl a skočil na sedadlo.

„Sed v klidu! A ne abys mi to tu počůral!“

Tamon se uvelebil na sedadle a tvářil se, jako by takhle jezdil odjakživa.

* * *

„Co je to za čokla?“

Numaguči kalnýma očima pohlédl na sedadlo spolujezdce a dál přitom počítal peníze. Tamon se podíval na Kazumasa.

„To je můj nový pes,“ odpověděl Kazumasa.

„Copak ty si můžeš dovolit živit psa?“

Numaguči vrátil peníze do obálky a strčil si do úst cigaretu. Kazumasa rychle vytáhl zapalovač.

Numaguči byl na vyšší střední škole jeho starším spolužákem. Už tehdy měl špatnou pověst a místo toho, aby si po dokončení školy našel slušné zaměstnání, začal střídat různé práce v sendaiském podsvětí. I když nebyl formálně přijat do žádného z gangů jakuzy, choval se, jako by k nim patřil. Momentálně se zabýval nákupem a prodejem kradeného zboží. Když Kazumasovi došly všechny úspory, v slzách se na Numagučiho obrátil s prosbou o pomoc a ten mu dohodil práci kurýra.

„Prostě se to tak přihodilo...“ odvětil vyhýbavě. Kdyby se prořekl, že psa sebral cestou, když jel se zbožím, dostal by určitě nakládačku.

„Vždyť ještě neuplynulo ani půl roku. Moji příbuzní a známí si teď taky nemůžou žádného psa dovolit.“

Numaguči vyfoukl kouř a zavrtěl hlavou. Nacházeli se poblíž Sendaiského letiště ve čtvrti tvořené skladišti. Na

východě byl vidět Tichý oceán. Před zemětřesením tu stály řady malých i velkých budov, ale *cunami* všechno spláchl.

„Ve srovnání s tím, co tu bylo před půl rokem, to už vypadá mnohem líp, ale ještě dlouho potrvá, než se všechno vrátí do původního stavu.“

Deformované, propadlé a sutinami zasypané cesty už byly opraveny, ale budovy na obnovu teprve čekaly. Sklad, který si Numaguči pronajal, taky dříve vlastnila dopravní společnost. Když se ocitla bez zakázek a přišla nouze, Numaguči ji oslovil a získal pronájem za výhodnou cenu.

„Tak toho psa zkus vycvičit tak, aby začal štěkat, jakmile se přiblíží fízlové.“

„Nevím, jestli to dokážu.“

„To zvládneš. Psi jsou prej docela chytrý.“

„Dobře, zkusím to.“

„Jo, udělej to. A mám jednu prosbu.“

„O co jde?“

„Nechceš ještě jeden kšeft, na kterým se dá celkem vydělat? Tys kdysi jezdil závody motokár na okruhu v SUGO, že jo?“

„To jsem byl ještě dítě,“ odpověděl Kazumasa.

Ano, opravdu do konce nižší střední školy jezdil o víkendech na motokárách na okruhu v SUGO. Jeho snem bylo stát se jednoho dne pilotem Formule 1. Ale pak si uvědomil, že nemá žádný zvláštní talent, a nechal toho. Bylo to v létě třetího, tedy posledního ročníku nižší střední školy. Od té doby za volantem motokáry neseděl.

„Jak se říká, co se v mládí naučíš, ve stáří jako když najdeš. Na Suzukiho tuhle udělalo dojem, jak to za volantem umíš. Vezl jsi ho přece, ne?“

„To jo.“

Suzuki byl pro Numagučiho něco jako poskok. Před dvěma týdny ho Kazumasa vezl ze skladiště na sendaiské nádraží.

„Prej si měnil rychlost a projížděl zatáčkama tak plynuhle, že si připadal, jako by jel Rolls-Roycem, a ne touhle rachotinou.“

Kazumasa nevěděl, co odpovědět, a tak se jen rozpačitě poškrábal na hlavě.

„Určitě umíš dobře řídit, a to nejen motokáru.“

„No, myslím, že umím řídit líp než jiní.“

„A já chci, abys nám to svoje řidičské umění zapůjčil.“

„Jak to myslíš?“

Numaguči cvrnknutím odhodil nedopalek cigarety. „Požádali mě, abych pomohl jednomu zlodějskému gangu, co sem přijel z ciziny. Nemůžu říct ne.“

„Zlodějskému gangu?“

„Buď zticha, idiote!“

Kazumasa dostal facku a chytil se za ústa.

„Až budou ti chlápci s prací hotovi, odvezeš je do úkrytu.“

Kazumasa si olízl rty. Jedna věc byla převážet kradené zboží a přijímat za ně peníze. To se mohl vymlouvat, že o ničem nic nevěděl. Ale vzít zloděje hned po spáchání zločinu do auta a odvézt je pryč, to bylo něco jiného. Pokud by je chytili, jistě by ho považovali za spolupachatele.

„Ty prachy za to stojí.“

Numaguči udělal palcem a ukazováčkem pravé ruky kroužek. Kazumasa měl pocit, jako by na druhé straně toho kroužku viděl tváře své matky a starší sestry.

„Můžu si to rozmyslet?“

„Dobře, ale hoď sebou. Odpověď čekám ještě tenhle tejdén.“

„Rozumím.“

Kazumasa přenesl pohled z Numagučiho na své auto. Tamon tam seděl nehybně jako socha a upřeně se na něho díval.

2

Kazumasa nasypal do misky na *rámen* trochu psího žrádla, které koupil v obchodě s domácími potřebami, a postavil misku před Tamona. Pes se dal hltavě do jídla.

„Musel jsi mít opravdu hlad. Jsi vyhublý na kost.“

Kazumasa seděl se skříženýma nohama na tatami, kouřil cigaretu a pozoroval, jak Tamon žere. Pokaždé když cestou domů zastavil na semaforu a čekal na zelenou, pohládl Tamona uvelebeného na sedadle spolujezdce. Na pohled to nebylo moc poznat, protože pes měl hustou srst, ale byl skutečně hubený. Vyčnívala mu žebra a tu a tam měl na kůži strupy.

„Odkud jsi přišel, kamaráde?“

Když Tamon dojedl, olízl si tlamu a posadil se na tatami.

„Pojď sem,“ pokynul mu Kazumasa.

Tamon došel až k němu. Když ho Kazumasa hladil na hlavě a na hrudi, spokojeně mhouřil oči.

Nikdy jsem psa neměl ani jsem po něm netoužil, ale je to celkem fajn, pomyslel si Kazumasa.

Zazvonil mu mobil. Volala jeho starší sestra Majumi.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Nic. Volám jen tak. Jen jsem chtěla vědět, co děláš.“

Okamžitě poznal, že Majumi lže. Jeho sestra pečovala o matku a byla z toho vyčerpaná. Zřejmě mu telefonovala, aby si postěžovala, ale když uslyšela jeho hlas, rozmyslela si to.

„Mámě se něco stalo?“

„Nic zvláštního, ale...“

Majumin hlas postupně slábnul, až se z něj nakonec stalo povzdechnutí.

První známky rané demence se u jejích matky objevily vloni na jaře. Nemoc měla poměrně dlouho jen mírné příznaky, ale ty se začaly zhoršovat od chvíle, kdy byla po zemětřesení nucena chvíli přebývat v evakuačním centru. Zřejmě pro ni bylo hodně stresující, že musela opustit dům, kde byla zvyklá bydlet, a žít společně se spoustou cizích lidí.

Majumi měla byt ve městě, ale odešla odtamtud, když viděla, jak to jde s matkou z kopce, a po dokončení úklidu a oprav matčina domu se nastěhovala k ní. To bylo dva měsíce po té katastrofě. Od té doby byla Majumi čím dál hubenější, zřejmě kvůli těm věčným starostem.

I když teprve překročila třicítku a byla tedy v nejlepších letech, při letmém pohledu na její unavený profil ji bylo možné považovat za ženu středního věku.

„Promiň, Majumi. Kdybych byl co k čemu, mohl bych ti to trochu usnadnit aspoň po finanční stránce.“

„Je prostě taková doba. Ty se tím zbytečně netrap.“

„Jo, ale... Mimochodem, našel jsem psa.“

„Psa?“

„Myslím, že se při zemětřesení ztratil majiteli. Ale je poslušný a chytrý, tak jsem se rozhodl, že si ho nechám.“

Až k vám příště pojedu, vezmu ho s sebou. Víš, něco jsem o tom slyšel. O psech cvičených pro canisterapii. Staří lidé, kteří jsou nemocní nebo trpí demencí, se prý cítí klidněji, když se dotýkají psa.“

„Jo, taky jsem to slyšela. Přiveď ho s sebou. Myslím, že máma bude mít radost. Vždycky chtěla psa.“

„Máma chtěla psa?“

„Jo. Když byla malá, měli jednoho doma. Ale náš táta neměl zvířata rád, takže nám to nedovolil.“

„O tom slyším poprvé.“

„To bylo, ještě než ses narodil. Máma byla zklamaná, ale hned pak zjistila, že čeká miminko čili tebe, takže na psa zapoměla.“

„To jsou věci.“

„A jak se ten pes jmenuje?“

„Tamon,“ odpověděl Kazumasa.

Potěšilo ho, že hovor o psech vrátil do Majumina hlasu radost ze života.

„Co je to za jméno? Trochu divné, ne?“

„Na obojku má visáčku, na které je napsáno jméno Tamon. Asi podle božstva Tamontena, ochránce před demony a zlými silami.“

„No dobře. Každopádně ho přiveď co nejdřív. Mám pocit, že už jsi mámin úsměv neviděl několik měsíců.“

„Jo, jasně. Zastavím se.“

„Páni, já jsem tak ráda, že jsem ti zavolala. Po dlouhé době mám zase lepší náladu. Díky bohu za rodinu,“ řekla Majumi a zavěsila.

Tamon spal s bradou položenou na Kazumasově stehně. Při pohledu na jeho klidný spící výraz a rytmicky se zvedající hřbet si Kazumasa uvědomil, že si získal jeho důvěru.

Jemně, aby ho nevzbudil, mu položil ruku na záda.
Cítil teplo jeho těla.
Zahřálo ho to u srdce.

3

Pokusil se o Tamonovi vyhledat nějaké informace na internetu.

Zkusil všechna klíčová slova, která ho jen napadla – Tamon, pes, psí samec, německý ovčák, kříženec, nezvěstný, zemětřesení. Vůbec nic ale nenašel.

Tamona zřejmě nikdo nehledal. Majitel možná zahynul nebo byl tou katastrofou natolik postižen, že nebyl schopen se o psa postarat. V každém případě to znamenalo, že si může psa ponechat, aniž by si kvůli někomu musel dělat starost.

Kazumasa naložil Tamona do auta a vyrazil.

Veze ho ke své matce.

Od rozhovoru s Majumi uplynul jediný den, ale pro dobré skutky platí čím dříve, tím lépe.

Matka s Majumi žily v jeho rodném domě. Byl to samotný domek v rezidenční čtvrti jižně od řeky Natori. Otec hned po narození sestry koupil dům za peníze z půjčky, kterou si vzal, a zbývající dluh Kazumasa vyrovnal penězi z otcovy životní pojistky.

Kazumasa s Majumi zvažovali, že by dům prodali, pokud by se matčina demence natolik zhoršila, že by ji

museli dát do ústavu, ale zemětřesení těm úvahám učinilo konec.

Pozemek, na kterém dům stál, byl úzký, na dvorek se vešlo jen několik záhonů a parkovací místo pro jedno auto. Kazumasa nechal své auto zaparkované před Majuminým miniautem. Sice trochu vyčnívalo mimo pozemek, ale nikdo si nikdy nestěžoval.

„Tak pojďme, Tamone. A chovej se slušně.“

Kazumasa vystoupil z auta a nasadil Tamonovi nový obojek s vodítkem, které koupil spolu s psím žrádlem.

Otevřel dveře a zavolal do domu: „Majumi, přivezl jsem Tamona!“

Odpověď přišla vzápětí.

„To jsi ty, Kazumaso? Máš s sebou toho psa?“

„No jasně.“

Kazumasa otřel Tamonovi tlapy mokrým ručníkem, který si přivezl s sebou, a vešel dovnitř. Majumi právě vycházela z koupelny.

„Ty pereš?“ zeptal se.

Majumi se lehce zamračila.

„Máma měla nehodu.“

Soudě podle jejího výrazu uniklo něco jiného než moč.

„Máš to těžké...“ řekl Kazumasa.

Zmohl se jen na vděčnou úklonu.

„To je v pořádku, už jsem si zvykla po ní uklízet... Máma má ale špatnou náladu. Myslím, že se cítí trapně. Podívejme, kdo je tady. Dobrý den, Tamone!“

Majumi si sedla na bobek a natáhla k němu ruku. Tamon jí důstojně očichal prst a olízl ho špičkou jazyka.

„Tváří se moudře,“ řekla a pohladila ho po hlavě.

„Říkal jsem ti, že je to dobrý pes.“

„Vypadá klidně, myslím, že se mámě bude líbit. Zkusíme jí ho ukázat?“

„Jo.“

Majumi šla jako první, Kazumasa s Tamonem ji chodbou následovali. Matčin pokoj byl v přízemí, úplně vzadu. Byl to slunný pokoj v japonském stylu, největší v domě.

„Mami, Kazumasa je tady. Jdeme dovnitř.“

Když se Majumi nedočkala žádné odpovědi, otevřela dveře. Uvnitř byla cítit dezinfekce. Kazumasa uchopil pevněji vodítko a vstoupil s Tamonem do místnosti.

„Ahoj mami. Jak se cítíš?“

Matka ležela na zádech na *futon*u, jen hlavu měla stočenou ke straně, aby viděla na květinový záhon venku za oknem.

„Mami?“

Když na ni znovu zavolal, otočila k němu hlavu.

„Vy jste kdo?“

Kazumasa, šokovaný matčiny slovy, se kousl do rtu. Věděl, že příznaky její nemoci se postupně zhoršují, ale teď poprvé nepoznala vlastního syna.

„Co to říkáš, mami? To je přece Kazumasa. Tvůj syn Kazumasa.“

Majumi se zasmála, aby zklidnila situaci, ale její nepřirozený smích a strnulý výraz prozrazovaly, že i pro ni to byl šok.

„Ach, Kazumaso. Ty jsi ale vyrostl.“

Zatímco Kazumasa ohromeně stál a nevěděl, jak na matčina slova odpovědět, Tamon přistoupil k matce. Přistrčil jí čenich k obličejí a začal ji očichávat.

„No ne, to je pejsek... Jsi to ty, Kaito?“

Natáhla ruku a pohládila Tamona po hrudi.

„Je to Kaito. Určitě je to Kaito. Kde ses celou tu dobu toulal?“

Najednou zněla jako děvčátko.

„Kdo je Kaito?“ zeptal se Kazumasa sestry.

„Myslím, že tak se jmenoval ten pes, co ho máma měla jako malá. Je to z angličtiny podle ‚kite‘, jako ‚papírový drak‘.“

„Kaito, Kaito,“ opakovala matka a hladila Tamona.

Jako by se nejen hlasem, ale i duší se vrátila do doby, kdy byla malé děvčátko.

„Jak dlouho je na tom takhle špatně?“

Kazumasa si matku pečlivě prohlížel.

„Poslední dva nebo tři týdny. Někdy ani neví, kdo jsem.“

„Měla jsi mi to říct...“

„Nechtěla jsem ti dělat starosti... A bylo mi jasné, že se to stejně dřív nebo později dozvíš.“

Majumi sklopila pohled.

„Poslyšte...“

Matka se zvedla.

„Musím vzít Kaita na procházku.“

„Dobrý nápad. Pojdme se všichni projít,“ odpověděl pohotově Kazumasa.

* * *

Kazumasa se zatajeným dechem sledoval, jak si matka radostně vykračuje a vede Tamona na vodítku. Majumi to zřejmě cítila stejně. Tvářila se napjatě. Navzdory jejich obavám však byla matka nadšená. Neustále na Tamona mluvila, zastavovala se a skláněla, aby ho pohladila po zádech.

„Máma se zjevně cítí zase jako dítě,“ podotkla Majumi.

„To máš pravdu,“ přitakal Kazumasa.

Ne že by omládla, ale spíš jako by najednou zdětinštěla. Při pohledu na ni měl čím dál větší obavy, aby neprovedla něco nepatřičného. Naštěstí tam byl Tamon. Třebaže tou cestou šel ten den poprvé, ničeho se nebál a důstojně kráčet vedle ní.

V tom psovi bylo něco, co Kazumasu přimělo k myšlence, že mámu v případě potřeby jistě ochrání.

„Kazumaso, proč se tak loudáš? Rychle, rychle!“

Matka se otočila a pokynula mu rukou. Najednou si vzpomněla, že je to její syn Kazumasa.

„Mami, jdeš moc rychle.“

Kazumasa zrychlil krok, aby matku dohonil a mohli jít vedle sebe.

„Jsi chytrý, Kaito. Vůbec mě netáhneš za sebou. Držíš se pořád vedle mě.“

Nejen tón jejího hlasu, ale i výběr slov zněl mladistvě.

„Jo. Kaito je chytrý pes, že?“

Kazumasa vděčně pohladil Tamona po hlavě.

„Byl chytrý už jako štěně.“

Jak říkala Majumi, matka si pletla Tamona se svým psem, kterého měla kdysi dávno jako dítě. Podle hlasu a chování jako by omládla, ale to neznamenalalo, že nemoc ustoupila.

Řeka Natori se ocitla na dohled. Podél ní se rozprostírala pole.

Na místě, kde nebyl semafor ani přechod pro chodce, se matka najednou rozhodla přejít silnici.

Pozor! – To slovo uvízlo Kazumasovi v hrdle, ještě než je stihl vykřiknout.

Tamon se zastavil. Matka ucítla, jak se vodítko napjalo, a zastavila se taky.

„Co se děje, Kaito?“ zeptala se.

Zrovna když se k němu otočila, prosvištěl těsně kolem ní velký nákladák.

„Mami, je nebezpečné přecházet bez rozhlédnutí!“

V Majumi by se krve nedořezal.

„To je v pořádku. Kaito je přece se mnou,“ smála se matka bezelstně.

Kazumasa a Majumi se na sebe podívali. Foukal suchý vítr připomínající příchod podzimu.

* * *

„Dneska jsi nám moc pomohl, Tamone.“

Kazumasa natáhl ruku k sedadlu spolujezdce a pohladil psa po hrudi.

„Zabránil jsi mámě, aby se rozeběhla přes silnici. Jsi jako strážný anděl, Majumi to taky říkala.“

Zatímco Tamona hladil, ten zíral přímo před sebe.

Když se za necelou hodinu vrátili z procházky domů, matka řekla, že je unavená, a šla si lehnout. Už dlouho nevycházela z domu, natož aby se vydala na procházku.

Kazumasa se s matkou rozloučil pohledem na její pokojně spící tvář a opustil rodný dům.

Na semaforu naskočila zelená. Kazumasa uchopil volant oběma rukama a šlápl na plyn.

Před zemětřesením jezdil autem s manuálem. Vozy s automatickou převodovkou ani nepovažoval za skutečná auta. Na jeho auto se však při zemětřesení zhroutila betonová zeď, takže skončilo ve šrotu. Na koupi nového

neměl peníze, ale Numaguči mu dal tohle, aby pro něj mohl pracovat. Byla to už stará rachotina, často se porouchala, a navíc měla hrozně vysokou spotřebu. Už jenom údržba stála hromadu peněz.

„Chci nové auto,“ zamumlal Kazumasa.

Tamon se na něho podíval.

„A taky chci dát nějaké peníze sestře.“

Tamon se znovu otočil dopředu.

„Chci peníze.“

Tamon zívá.

Kazumasa zastavil na krajnici poblíž svého bytu. Byla to oblast se zákazem parkování i zastavení, ale zatím lístek s pokutou nikdy nedostal. Od té katastrofy byla policie příliš zaneprázdněná jinými věcmi. Nakonec se ale všechno vrátí do normálu a on si pak bude muset zajistit parkovací místo.

Potřeboval peníze. Opravdu potřeboval peníze.

Když se vrátili do bytu, nasypal Tamonovi psí žrádlo. Sám si dal k večeři instantní nudle.

„Máš lepší jídlo než já,“ poznamenal při pohledu na hltačícího Tamona.

Potáhl prudce z cigarety, naštvaný sám na sebe, že vůbec něco takového řekl.

Zazvonil mobil. Byla to Majumi.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Máma se probudila a pořád se ptá, kam zmizel Kaito.“

„Zase ho přivedu.“

„Je dobře, že jí zvedl náladu, ale trochu mi to dělá starosti. Máma se teď vzteká jako malé dítě. Říkala jsem jí, že jsi to byl ty, kdo Kaita přivedl, ale to už zase zapomněla.“

„Zapomněla, kdo jsem?“

Místo odpovědi si Majumi jen povzdechla.

„Možná ji budeme muset brzy dát do nějakého zařízení,“ řekl Kazumasa.

„A kde na to vezmeme peníze?“

Po splacení půjčky za dům nezbylo z otcovy životní pojistky skoro nic. Majumi se starala o matku a přitom žila z toho mála, co zbylo, a ze svých vlastních skromných úspor. Nějak to zvládala jen díky tomu, že jí matčini příbuzní posílali ze své farmy na venkově rýži a zeleninu.

„Omlouvám se, sestřičko!“

„To nemusíš. Jsme rodina.“

Kazumasa ukončil hovor a uhasil cigaretu v popelníku.

„Tamone, myslím, že to udělám,“ řekl.

Pes dojedl a teď ležel vedle něho.

„Vezmu tu práci, o které mluvil Numaguči. Je to mnohem riskantnější než to, co dělám teď, ale vydělám si pěkné peníze. A ty mě ochrániš, že? Jako jsi dnes chránil mámu.“

Tamon měl zavřené oči, ale slabě pohnul ušima pokřdé, když Kazumasa promluvil.

„Musím přece vydělávat i na tvoje žrádlo. Vezmu to.“

Tamon otevřel oči a podíval se na Kazumasu.

Jako by říkal: *Proč ne?*

4

Z činžáku se vynořili tři muži. Všichni měli drobnou postavu a snědou pleť.

Jeden z nich přistoupil k autu a zaklepal na okno řidiče. Kazumasa okno otevřel.

„Pan Kimura?“

To bylo Kazumasovo falešné jméno.

„Jo, to jsem já.“

„Já jsem Miguel,“ řekl muž.

Mluvil plynně japonsky.

„A tohle jsou José a Ricky.“

Kazumasa přikývl. Všechna ta jména byla samozřejmě taky falešná.

„Nasedněte,“ pobídl Miguel své kumpány.

José si sedl na místo spolujezdce, Miguel a Ricky se posadili dozadu.

Miguel prohodil něco v cizím jazyce. Všiml si Tamona v zavazadlovém prostoru. Ten byl v kleci, kterou tam pro něj Kazumasa připravil.

„Co tu dělá ten pes?“ zeptal se Miguel.

„Je to moje *mamorigami*, strážné božstvo. Rozumíš?“ odpověděl Kazumasa.

Miguel naklonil hlavu.

„*Guardian angel*,“ řekl Kazumasa anglicky.

„Aha, chápu.“

Miguel přikývl a něco rychle řekl svým dvěma kumpánům.

„Neštěká a není agresivní.“

„Anděla strážného, toho my potřebujeme taky. Jak jsi to řekl japonsky?“

„*Mamorigami*.“

Miguel to slovo několikrát zopakoval.

„Tak jedem,“ řekl potom.

Kazumasa odbrzdil.

Auto, které pro ně Numaguči připravil, bylo dobře udržované Subaru Legacy. Mělo poloautomatickou převodovku, takže se s ním dalo jezdit jako s manuálem.

„Můžu jet rovnou do Kokubunčó?“ zmínil Kazumasa název zábavní a obchodní čtvrti v centru.

Miguel přikývl.

Bylo půl třetí ráno. Nikde ani živáčka.

Kazumasa zamířil do centra města. Dával si pozor, aby se cestou vyhnul bezpečnostním kamerám systému N. Když začal pracovat pro Numagučiho, musel prozkoumat, kde všude je systém N nainstalován, a pořádně si to vtlouct do hlavy.

„Jsi dobrý řidič,“ řekl Miguel.

Zřejmě ten rozdíl poznal, i když jeli městem celkem pomalu.

V zábavní čtvrti dosud zářily neony a ulice byly plné lidí. Kazumasa zastavil na rohu bloku kancelářských budov.

„Za třicet minut zase tady.“

Miguel a jeho kumpáni vystoupili z auta. Tamon dál ležel na břiše v kleci.